ReaderWorks

Standard

Nicolae Macovei

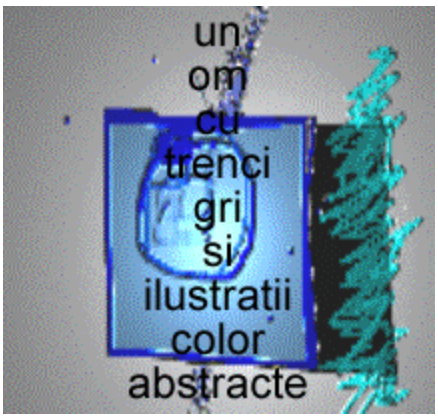

Colecția de poezie - LETHE

Societatea Culturală Noesis

Această carte a apărut cu sprijinul:

Phoenix Software Services

Coordonator al publicaţiilor Noesis
Remus Cernea
remus@xnet.ro
093.68.24.09 240.53.80
Web-editor
Gabriela Bagrinovschi
ella@topmail.ro

© Nicolae Macovei

Societatea Culturală Noesis
Preşedinte Diana Tătulescu
www.noesis.ro
aprilie 2001

ISBN 973-85281-1-8

Mulţumiri
Revista PC Magazine,
Fundaţia Contraprocontra.

Date bio-bibliografice

Nicolae Macovei s-a născut la Iaşi la 28 octombrie 1941. Este căsătorit şi are un copil. Lucrează ca regizor scenă la Teatrul Evreiesc de Stat. A debutat cu poezii în 1964 în volumele colective "Caietele lirice" ale Casei Creaţiei Populare din Bucureşti alături de Constantin Abăluţă, George Almosnino, Constanţa Buzea, Nora Iuga, Gabriela Melinescu, Virgil Mazilescu, Iosif Nagiu, Tudor Opriş şi altii. A continuat să publice versuri, proză, interviuri, cronici de artă plastică, etc. în diferite ziare şi reviste ca: Amfiteatru, România Literară, Luceafărul, Viaţa Românească, Teatru, Arta, România Liberă, Vacanţa în România, Suplimentul Literar al Scânteii Tineretului. A avut mai multe emisiuni la radio şi televiziune, iar între 1992-1997 a fost redactor la Cotidianul. Ca actor, a fost distribuit în spectacole montate de George Teodorescu, Adrian Lupu, Dinu Cernescu, Grigore Gonta, Cătălina Buzoianu, Harry Eliad pe scena Teatrului Evreiesc de Stat, teatru cu care a efectuat turnee în Germania, Austria, Slovacia, Franţa, Rusia, Republica Moldova, Israel.

A fost distribuit şi în filme regizate de Dan Piţa, S. Schiopu, Al. Schuller, R. Cristian. Din 1997 este preocupat de Computer Arts şi a participat la mai multe expoziţii colective. A colaborat cu editurile Eminescu, Crater, Ex Ponto şi altele realizând coperţi color şi ilustraţii la diferite volume.

In 1998 i-a apărut la editura Eminescu volumul de poezii ”Contact”.

e-mail: macoveiniki@pcnet.ro

... soției mele Teodora
şi fiului meu Ştefan

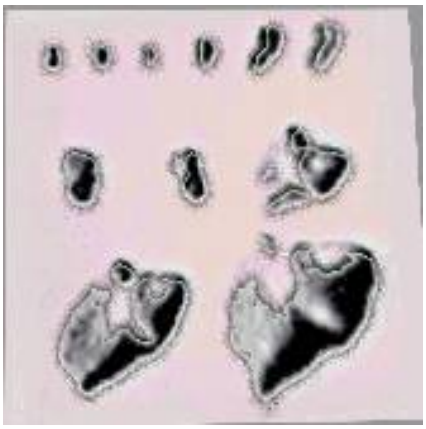

abia bănuim ceva

palmele ating norii
descoperind datorii uitate
dar trebuie să ne întâlnim mereu
ca pasărea cu pământul
pentru a fi siguri
unul de celălalt

după amiaza bunăoară presimt
un fel de tresărire interioară
care ne va forţa să ne privim
brusc în ochi
iar soarele va trebui să apună

e de-ajuns o clipă de libertate
şi rămâne doar o grămăjoară din noi

uiţi repede ploile de început
pe cer apare ultimul nor de aprilie
citeşti ziarul în parcul plin
cu leagăne rupte
şi la capătul coridorului aşteaptă
mici oglinzi carnivore

ce facem când ajungem
să fim într-adevăr tot una cu noi
aşa cum ne-am promis ?

iată: orele sfârşesc
simţi praful frunzelor galbene
pe cearceafuri

palmele ating norii

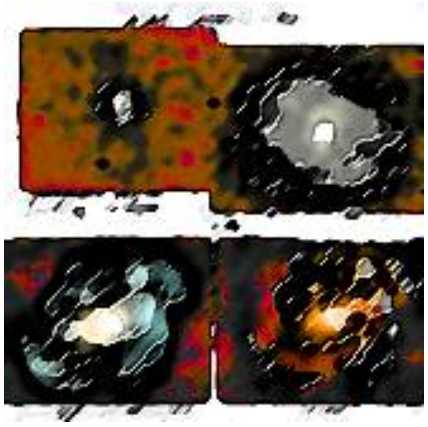

aniversare

e ziua mea de naştere
deschid dicţionarul de sinonime
dar nu găsesc alt cuvânt
chiar nu ştiu ce vreau
presimt doar ceva insidios
ca venirea ploii într-un parc
plin de copii orbi
oricât ai respecta semafoarele
există mereu o după amiază
care nu seamănă cu celelalte

şi ce s-ar întâmpla cu cerul
dacă n-am avea aceste priviri lungi
ca nişte pansamente ?

iată: pereţii de vizavii exersează

proaspăta mea nelinişte
iubita mea aşteaptă în fotoliu
şi tace ca un om
până la miezul nopţii am să pregătesc
cărţile pentru expedierea lor
în alte lumi
îmi place să am încredere în lumină
îmi plac aniversările

aştept îngerii

nu mai văd aproape de loc
dispariţia imaginilor mă nelinişteşte
ca ciocul unui struţ
în grădina zoologică

mă furişez spre fereastră
şi mă concentrez în singurătatea
tufişului prăfuit de vizavii

iubirea mea nu mai începe
şi nu se mai sfârşeşte
aleile pe care circulă spectatorii
sunt goale

iată cruzimea soarelui la apus
iată un plâns liber egal mitic

în geometria nopţii
iată duminici când nu se roagă nimeni
simetrie ce ne ridică
şi ne coboară în acelaşi timp

iată electricitatea din trupul balerinilor
o hologramă a tuturor
şi a nimănui

iată capacitatea de a îndura
şi de a te revolta până la capăt
fiecare cu arhitectura lui
fiecare ca o uşă bălăbănindu-se
în vânt

mă privesc în oglindă de parcă
nici nu ar fi vorba de mine

sunt un pretex îndelung lustruit
şi-mi amintesc uneori de fetiţa cu diapozitive
de lângă muşuroiul furnicilor

beau încet un pahar cu apă
de la robinet
apoi caut calm în dulapul bunicilor

o haină cât mai potrivită
pentru a întâmpina îngerii invizibili
aşa cum se cuvine

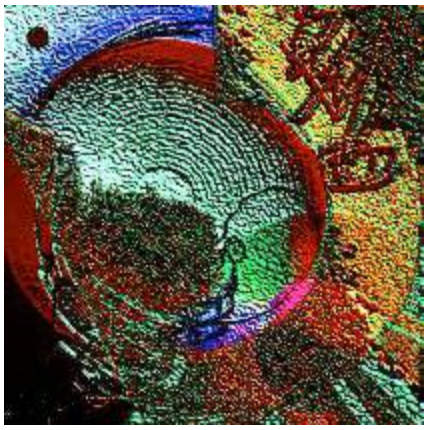

echilibru

ceasul e solemn ca o graniță
dar cine sunt eu
când vine sfârşitul ploii
când vântul albastru
încercă pe rând cutiile de scrisori

nu mă sperie distanța
dintre două zile
străzile au în sfârşit aceleaşi
dimensiuni indiferente
şi zborul unui licurici e mai elaborat
decât lungile noastre priviri
din staţia de metrou

iată: se ridică bariera

lumina amiezii are o bunătate adâncă
o taină din care au dispărut
sunetele subțiri

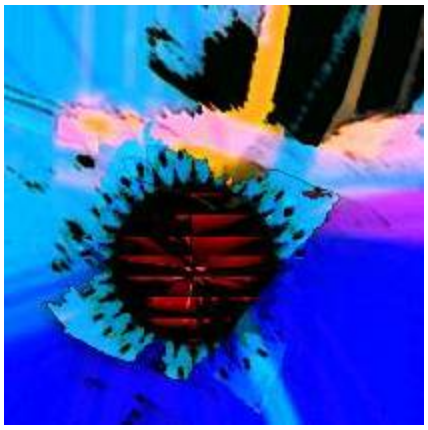

fulgi

uneori cand mă trezesc
ninge
camera pare un continent
de fapt aşa în capul oaselor
nu se văd decât fulgii de nea
ameninţători

dar nu ştii niciodată adevărul
cine se trezeşte iarnă de iarnă
sub zăpadă
te iei cu treburile obişnuite
priveşti acoperişurile pe care circulă
îngerii
cumperi paine
asculţi poezii la cenaclu

iată a şi venit seara
cu reflectoarele ei holografice
în bibliotecă zăpada e calmă
iar când mă dezbrac nimic nu seamănă
cu amintirile

pe candelambrul se asează o pasăre
ce numără secundele

aş vrea sa închid definitiv o uşă
sau o fereastră
aş vrea ceva confidenţial ca o bucăţică
de zahăr în ceai
aş vrea ceva pe gratis
un email o pauză o îmbrăţişare

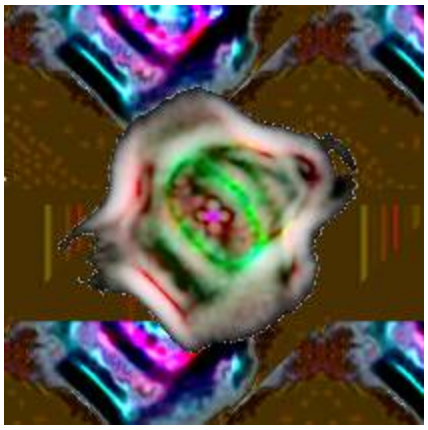

învălmăşeală

în amurg se întâmplă multe
cerul pare o foaie de hârtie
blocurile se apropie unele de altele
îndrăgostiţii se încarcă de bioenergie
dincolo de bulevardul magheru
semaforul dirijează norii

doar ecourile amiezii nu se ating
de paharul cu apă de pe masă

mă mulţumesc cu odihna mâinilor
pe genunchi

în învălmăşeala cuvintelor despre noi
întrezăresc o imagine cu tine
când erai dominşoară

dar încăperea nu e un acvariu
unde peştii dau interviuri

pe stradă trece mereu cineva
cu nume şi cămasă
ce vrea să se impună ca un zid de cer
iar eu să exclamăm:
ecce homo

iată vecinul de vizavii aprinde iarăşi
lumina şi trage jaluzelele

în amurg se întâmplă multe

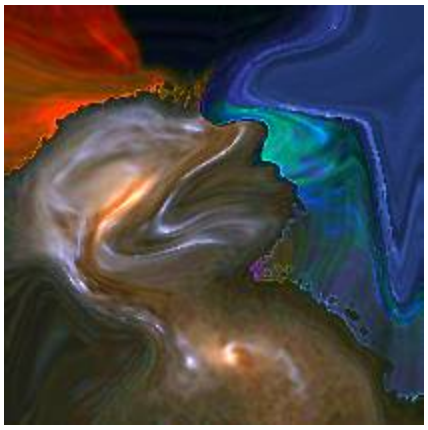

îngerul

în fiecare casă se află un înger

uitat de toţi aşteaptă

rar se împiedică de el un copil
îl mângîie în treacăt
apoi îşi vede mai departe
de joacă

nu surâde nu cere nu plânge
priveşte şi numai el ştie ce vede

uneori este extrem de obosit
şi ar fi tentat să lase totul baltă

atunci îşi ridică ochii la cer

dar poruncile sunt atât de exacte
încât îngerul revine demn la locul lui
şi aşteaptă să se întâmple ceea ce trebuie
până la capăt

destinul lui pare chiar mai tragic
decât al nostru

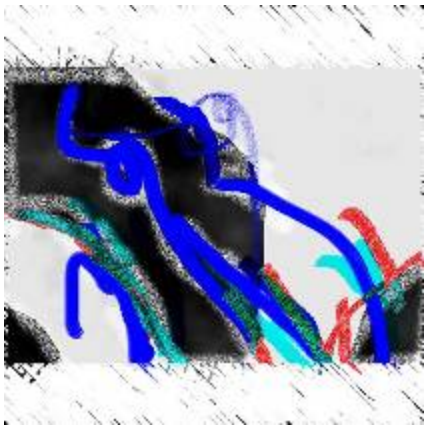

interior

cuvintele sunt mici ventuze
am să cumpăr un top de hârtie
dar mă uit în oglindă
şi surâd

mâine precis cerul se va termina
la capătul străzii franklin

iată: cineva cronometrează cum umbrele
se maturizează în staţia
de autobuz

fiecare vorbeşte cu ziarul lui

prin fereastră ramurile copacilor
aşteaptă o adiere

iar norii cad direct pe asfalt
cu proaspăta lor inexistenţă

cred că fiecare dintre noi valorăm
cât zidul de vizavii
sau poate chiar mai mult

între secunde

cum a nimerit revista despre ape
pe prichiciul ferestrei
nu ştiu
dar titlul ei sună misterios

iată: mâna mea e în căuşul serii
căutând ceva
o pasăre deplină
un arbore în care să mă mut

duminica acoperă pereţii
cu reflexe albastre
şi vechea mea canapea de adolescent
scoate sunete imposibile

iată: oboseala cearceafurilor din curte

umbrele alergând la nesfârşit
peste acoperişuri

dar astfel de afirmaţii
nu mai aduc nimic nou
mă duc la chiuvetă
clătesc paharul de ceai
şi surâd

mult timp nu mai aud nimic
de parcă oraşul ar fi dispărut în adâncul
unui ocean de lumină
iar liniştea asta lungă cât norii cerului
e trupul meu de seară
trupul meu de dimineaţă
şi chiar mai mult

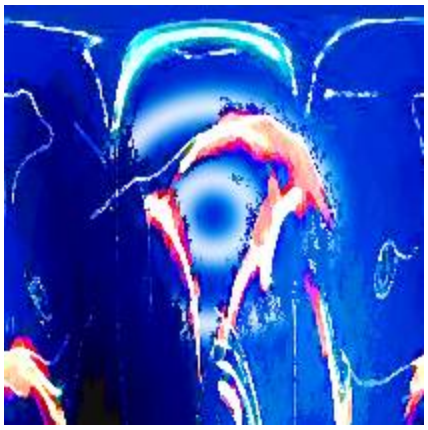

iris

suntem mereu împreună
chiar şi în singurătate
fiecare pe unde apucă
respirând acelaşi aer
dăruit de dumnezeu

periodic cineva se ridică
priveşte pe ceilalţi în ochi
şi iese prin uşa lui personală

nu aplaudă nimeni
nu se mişcă nici o frunză
nu se aprinde nici o amintire

se aude doar scâncetul
unui copil rahitic

şi lacrimile îngerului
de serviciu

uneori e o nemişcare absolută
ca într-un univers cu o singură
dimensiune:
irisul

neantul

ziua nu mai există
urma ei continuă să se audă
ca o şopârlă pe acoperiş

închid îngrijorat uşa dintre dormitor
şi bibliotecă
dincolo de gardul vecinilor
simt violenţa tufişurilor cenuşii
tensiunea norilor
zgomotele hipnotice ale oraşului

mâine am să-l rog pe portar
să schimbe cifrul uşii de la intrare

nu-mi dau seama dacă lumea
are ori nu sens

privesc casa cu numărul doisprezece
ca şi cum aş vedea ceva
        fundamental pentru istorie

îmi pronunţ încet numele de botez
        pentru a mă linişti
cineva la etajul trei iarăşi
        plânge în hohote
vecinul cu mustaţă îşi spală conştiincios
        salopeta de tinichigiu auto

întunericul e la înălţimea ferestrei
sau poate însăşi fereastra mea
mă lasă să percep direct neantul

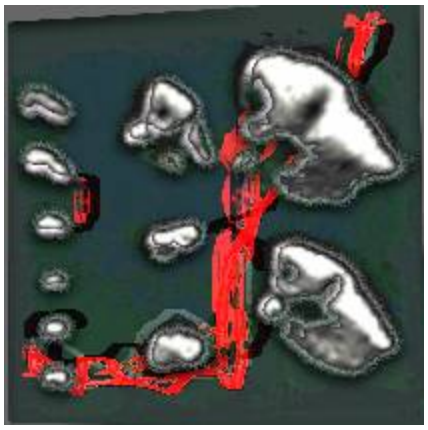

neliniște

calc pe asfalt egal cu mine
şi cu ceilalţi
e un vechi exerciţiu mnemotehnic
am cumpărat si un fular violet
de la second-hand

degeaba învinuiesc gravitaţia
degeaba

vreau să ştiu care e destinul norilor
dintre blocuri
semnificaţia frânturilor de fraze
învăluind fiecare stradă
iată: percep glasurile îngerilor
care vin şi pleacă
după ce şi-au terminat treaba

mă gândesc ce vor face
şi ce vor mai spune ei
peste cinci miliarde de ani

vor simţi tot aşa o nelinişte roz
impregnând aerul ?

dar destul cu ipohondria
nu vreau decât să absorb
vibraţiile infinite ale amiezii
misterul oboselii după lungile plimbări
prin oraşul
în care ne naştem zilnic
şi în care vom muri
când ne va veni rândul

şi dincolo de spaţiul ameninţător al cerului
sprijinit de acoperişuri
să înţeleg de ce ne spunem atât de ceremonios
bună ziua
sau la revedere

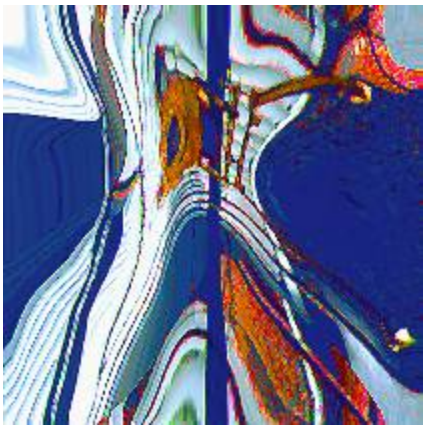

nostalgie

imi amintesc cum ne încălzea
beculeţul de la lanternă
cum scotoceam în dosarele cu vechi
invitaţii de nuntă şi de botez

uneori după amiaza era o sărbătoare
a frunzelor
alteori ne ţineam locul unul altuia
la intersecţii

poştaşii ne arătau numărul casei

dar seara nu găsesm nimic adevărat
nimic care să dăinuie încă o zi

făceam dragoste împotriva terorii

sau nu făceam nimic

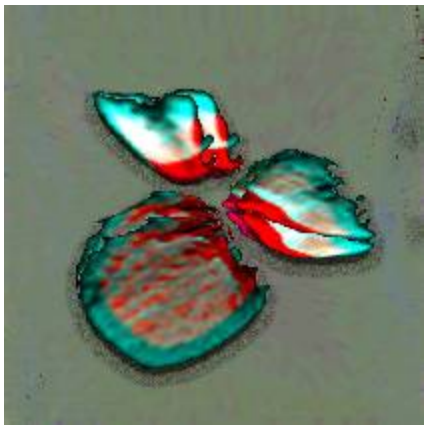

poem realist

nu ştiu dacă înţeleg bine
orele după amiezii
desigur totul îmi e familiar
tatăl meu mort şi bărbierit
pe catafalc de o ucenică

vecinul şoptindu-mi:
lumea e bolnavă

dar dacă alergi
îndeajuns de repede
mai găseşti un chirurg
sau un gand

desigur sunt tangibil
cu biografia ca o sacoşă

în care ar putea încăpea orice
iar dimineaţa nu găsesc
ceea ce îmi trebuie

mă înconjoară multe străzi
şi puţin aer

dar calmul dintre arbori
e mereu prezent
ca o umbră de înger
păşesc peste frunzele uscate
peste liniile albe de la intersecţii

deschid umbrela neagră
aşa de probă
salut ceremonios o veche cunoştinţă
şi accept ceea ce urmează sa se întâmplă

fără multe întrebări

doar noaptea mă scol
ca un somnambul

aş vrea să urc pe acoperiş
sau direct în ceruri

şi să zbor spre centrul lumii
până mă usuc

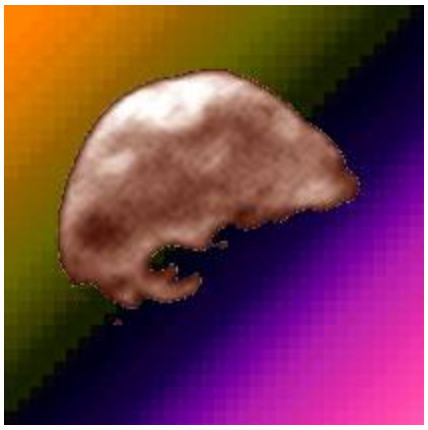

poem singur

e târziu şi fereastra emană
ecouri din alte lumi
se sting ramurile de lumină

deschid brusc dulapul
căutând o haină convenabilă

ce ştiu eu despre zdrenţe ?
îşi caută lăzile de sărbătoare ?

împrejurul meu tăcerea
e un alfabet străvechi
poemele se scriu singure
şi în această emoţie din plex
începe şi piere lumea

cerul e un caiet dictando
uitat pe acoperişuri
vecinii îmi dăruiesc fotografiile
de la nuntă
trecătorii aleargă spre barieră

inventăm ore noi
pentru a exersa iubirea

dar nimic nu e ca la început
privirile reverberate de pereţi
se recunosc tot mai greu

ţip scurt să mă liniştesc
ziua arde ca un ziar

cine spune că nu trăim până la capăt ?

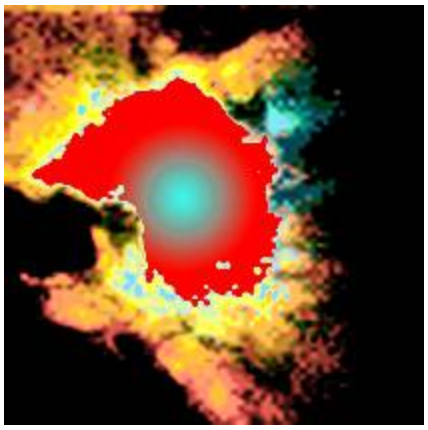

seară

nu se mai disting contururile

prin fereastră înaintează tăcerea
ating cu degetele luciul mesei
foile cărţii abia se mişcă
aprind un beţişor din santal
în cinstea unei sărbători
care vine foarte lent

clipele plutesc atotputernice
nesfârşite
libere
invizibile

apăs pe tastatura computerului
şi citesc: hgusa

esenţa universului imobil

aşa ascultăm probabil mereu
inima lumii
si lăsăm uşile nopţii deschise
pentru aerisire

asa suntem aproape unii de alţi
fără nici un pericol

mă aşez în centrul camerei
pe un scaun

mai am puţin timp

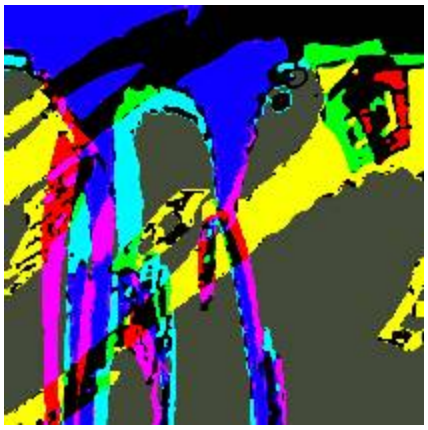

secunde

o să ne plictisim repede
unul de altul

ghiveciul nu mai are flori
îl folosesc în chip de scrumieră

mâine o să fim iarăşi singuri
şi o să ne urâm un pic

sâmbătă o să mergem la biliard
chiar dacă sunt miop

o să ne plictisim repede
ai să vezi

acum ne consolează suava dezordine

dintre secunde

am văzut odată un pensionar
cu buzunarele pline de raci

precis o să ne plictisim

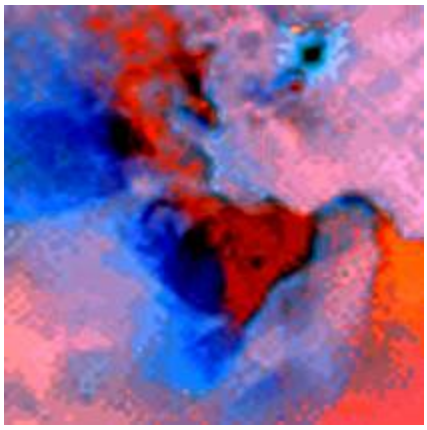

teodora

s-a încheiat încă o zi
în care mi-am făcut datoria
mă străduiesc să fiu calm
să urmăresc până la capăt
procesul lui kafka
zgomotele se intersectează
cu mişcările teodorei

dincolo de strălucirea veiozei
nu se distinge nimic
sunt obosit din cauza prafului
ce s-a aşezat pe cărţile
din bibliotecă

poate judec prea aspru trecătorii
ce propăie pe trotuar

ar trebui să apreciez mai mult
bunătatea arborilor
din parcul de vizavii

mi-ar trebui o eliberare totală
de orice gând

pur şi simplu să urc cu teodora
pe terasa iluminată de lună
şi să nu mai spun nimic

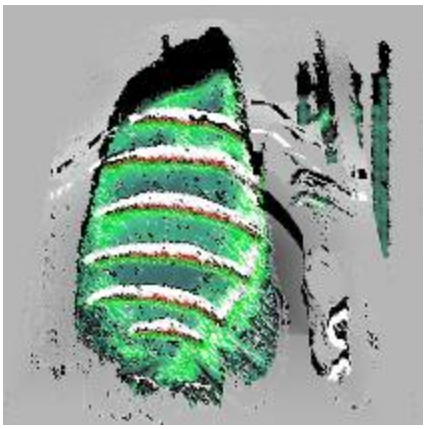

trepte

nu mai stau lipit de zid
dar există întotdeauna o fiinţă
care vrea să ştie

iată: mie îmi place ploaia
sau mai exact spus începutul ei
mă gândesc atunci la un cuvant
până nu se mai înţelege
nimic

uneori îl zgândăresc pe cel ce aşteaptă
pe umerii mei:
cum e să ai pe cineva pe umeri ?
el priveşte spre mine nedumerit
apoi transmite la rândul lui întrebarea
celui ce se află deasupra sa

la sfârşitul zilei
înainte sa adorm
sau poate chiar în timpul somnului
aud un răspuns intraductibil
de oracol

săptămâni în şir mă duc la serviciu
ca un besmetic
si aşteptarea ajunge ca un cuţit de bucătărie

sunt şi momente revoluţionare
când ziua e ca noaptea
dar cine are un suflet atât de mare
încât să spună fără să-i pară rău:
iată adevărul

oricum privesc mereu pe fereastră

şi văd familiarele case
de pe strada franklin
pomii care se prăfuiesc milimetru
cu milimetru
zidurile transparente
apa ce se evaporă din pahar
şi mi-e sete

doamne ce bună ar fi o ploaie

un om cu trenci gri

mereu mă sună cineva pe telemobil
fie cald fie frig
chiar şi la miezul nopţii
are servieta doldora de hârtii

părerea mea e că nu există
oraş f'ără un om cu trenci gri
cu servietă şi cu manuscrise
în care se descrie ceva important
chiar dacă indescifrabil
din când în când traversează strada
îşi şterge cu o batistă mare şi portocalie
transpiraţia
şi se îndreaptă conştiincios
spre acele persoane la care speră
să găsească ceea ce caută

în general vorbeşte monosilabic
chiar şi cu mine
în cele mai obişnuite cazuri
îşi deschide servieta
scoate două sau cel mult trei hârtii
cu o grijă infinită
le citeşte pentru a fi sigur
că nu a greşit apoi
privind în ochii oamenilor
care îi urmăresc mişcările
aşteaptă

e demn ca o statuie şlefuită de vânt

când eram certat cu nevastă-mea
m-a rugat să apropii cât pot de mult

de ureche telemobilul
pentru că dumnezeu vrea să-mi transmită
ceva confidenţial
iar legătura prin satelit
nu este excelentă
din punct de vedere tehnic

desigur hârtiile lui au o uzură apreciabilă
sunt mototolite sau pur şi simplu
copiate cu o grabă care te nelinişteşte
descurajând dialogul bazat
pe cele mai uzitate reguli ale logicii

dar cine e raţional până la capăt
sau cum se spune în biblie
cine are curajul să arunce primul cu piatra

am urmărit odată cum fetiţa mea
i-a dăruit o gumă de mestecat

într-o zi l-am zărit în piaţa universităţii
eram pe trotuarul de vizavii
cu un moldovean care mă întreba
dacă ştiu vre-o cameră de închiriat

brusc trei namile i-au smuls servieta
i-au dat pumni pe unde au apucat
şi au fugit fără nici o problemă
râzând în hohote

a fost prima oară când am regretat
că nu m-am făcut poliţist

bineînţeles: am chemat salvarea

care nu s-a grăbit să ajungă foarte repede
la locul incidentului
şi mi-a părut rău că nu l-am putut
însoţi la spital

de atunci nu a mai sunat

când ies pe străzi ori în parcuri
atmosfera şi în general vorbind
propria mea existenţă dar
şi cea a prietenilor mei
mi se pare mai plată
sau mai raţională ca să spun aşa

dar culmea e alta
un amic din new-york
mi-a trimis un e-mail că are aceiaşi senzaţie
de pierdere ireparabilă
chiar într-un oraş
cu zece sau douăsprezece
milioane de locuitori